

DAVID GARRIDO

Les núvies del príncep

Fa tres setmanes la premsa es feia ressò de la visita que l'hereu de la Corona d'Espanya i la seva núvia periodista feien als avis paterns d'ella, a la localitat asturiana de Sardéu. Tot molt joliu i distès, àdhuc la promesa féu folga amb els excompanys de professió, mentre la parella es deixava fotografiar encaramel·lada. ¡Ay, qué enamorado está Su Alteza! L'opinió pública emmordassada i tot glòria i felicitat, quan de tots és coregut que la mare del paio —que sap de què va la cosa— té un disgust de collons de mico, malgrat els somriures hieràtics i l'aparent felicitat. Vaja, que n'hi ha per córrer a espardenyades el *principito* per la Sarsuela i crec que em quedo curt. Perquè no em diran que després de tants anys de formació, a costa de l'erari públic, i tantes possibles candidates, el xicot tria la nena de l'Urdaci (el periodista més proçaç a TVE des de la mort de Franco ençà), una senyora ben baquetejada, divorciada i amb tres relacions de convivència més fracassades.

I és que el senyoret, en això de fer-se núvia, els té ben posats, que ni constitucions, ni lleis dinàstiques ni porres. Al setembre de 2001, segons relatà l'informadíssim Pedro J. Ramírez en una "carta del director" publicada a *El Mundo* al novembre passat, un alt dignatari de l'estat, en una conversa molt carregada de tensió, tractà de fer entrar en seny el príncep sobre la futura núvia principesca; en aquella ocasió la parella de Don Felipe era la model noruega de roba interior Eva Sannum —molt qüestionada per la premsa espanyola—, i l'alertà sobre el perill que una decisió així podria tenir per al futur de la monarquia. L'hereu de la corona replicà molest i li etzibà el seu "dret a la felicitat", cosa que enfonsà el seu interlocutor, a qui, almenys, li quedà la satisfacció, molt militar, del deure acomplert; sí més no, ho havia intentat.

Anys abans el rotatiu de Pedro J., davant la solteria del príncep, havia publicat un acudit, signat per Ricardo i Nacho, en què l'hereu anunciava a son pare un feliç esdeveniment: "*Papá, ahora que está a punto de casarse Cristina quiero darte dos noticias, una buena y una mala... La buena es que he encontrado pareja... Y la mala es que es Alberto de Mónaco.*" Això provocà la indignació de la Casa Reial i les immediates disculpes del diari. Però l'episodi refermava certs rumors que circulaven sobre les inclinacions sexuals del príncep que, a l'igual que el monegasc, també li agrada envoltar-se de dones espantants.

Entre el 1989 i el 1991 el príncep mantingué una relació intensa amb la jove Isabel Sartorius, filla del marquès de Marino i neboda, doncs, de l'exdirigent comunista Nicolás Sartorius. Encara que entre desiguals i per tant afectat per la pragmàtica de 1776, la premsa rosa hispana es fa afanyar a anunciar el nu-

"Al dia següent de l'inesperat anunci de compromís tot foren elogis, molt celebrat per la premsa unicolor de l'estat —llagotera—, tot era meravellós i, sobretot, conte de fades"

viatge, frustrat per la presumpta addicció a les drogues de la mare i el germà d'Isabel, que el 1995 marxà a Londres —discretíssima— on casà amb Javier Soto. Poc després tornaria a Espanya, on donà a llum una nena, Mencía, i se separà del marit.

El príncep, mentrestant, trobà una altra dona, aquesta de bandera i carregada de dòlars, la nord-americana Gigi Howard, que conegué mentre assistia a un màster als Estats Units. Un reporter basc, Hugo Arriazu, descobrí la parella en actitud

amorosívola en una platja de l'illa caribenya de Saint Martin (veges tu, els estudis del príncep!) i acabà amb els seus ossos a la presó, després d'una estrafolària història d'espies i escoltes. No hi ha qui entengui els Borbons: almenys la descoberta desmentia l'acudit d'*El Mundo*. O és que, potser, el nen li pegava als dos pals?

Què bonic és pegar-se la vida pare i que pagui un altre. I així fins arribar a l'Eva Sannum, amb tota la rànica aristocràcia esvalotada pel fet d'haver vist la noruega en *paños menores*. Però almenys —dic jo— era soltera i sense càrregues. El príncep, tossut, volia anunciar el compromís, peti qui peti, però, ironies del destí, arribà Bin Laden. Sí, aquell del turbant i dicteris apocalíptics, que tombà les Torres Bessones novaiorqueses. La situació internacional aconsellà endarrerir l'anunci del compromís del príncep i la Sannum s'esvaí; si no encara veiem la Casa Reial patrocinant corsés. No em preguntin com ni per què, que poc faltà; aquella a les seves calces i l'altre a viure com un príncep, amb *palacete* inclòs, que paguen els súbdits.

I així estaven les coses fins a l'aparició de la nena d'Urdaci. Don Felipe aprengué del cas Sannum i ara no estava disposat que ningú li espatllés la festa. No importa que la senyora fos separada —de quatre homes—, ambiciosa i una cristiana no gaire exemplar. El cas és que al noi li ve de gust i el ciutadà a callar, però pagarem la festorra (catalans inclosos, malgrat el tripartit). Que siguin contravingudes les lleis dinàstiques, la tradició i no sé quantes coses més, què més hi dóna, el nen malcriat vol el capritxet, una periodista. Al dia següent de l'inesperat anunci de compromís tot foren elogis, molt celebrat per la premsa unicolor de l'estat —llagotera—, tot era meravellós i, sobretot, conte de fades. Curiós, ni els més conspicus defensors de la puresa monàrquica gosaren alçar la veu. I l'Església, malgrat l'estat civil de la interfecta, que vulnera de ple el dret canònic, fent l'orni i parlant no sé què hòsties d'un curset pre-matrimonial. Vaja, ja m'agradaria veure al capellà de torn explicant a Doña Letizia com ha de copular amb Don Felipe. N'hi ha per tirar el barret al foc! I diuen que vivim en democràcia.

David Garrido és escriptor